

Пролісок

portal.prolisok.org

ЖОВТЕНЬ
2014
№2
(152)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Золотава осінь

6 см.

Геній найвищої
проби

12-13 см.

Учителю! Ти в
серії назавжди
в осінніх барвах і
духмяних квітах!

2-5 см.

Учителю! Ти в серці назавжди в

*Учителю! Ти йдеш по цій землі
І слід стає твій крок за кроком
Яскравим вогником у сутінках півми,
А все життя для тебе є уроком!*

Усі вчителі, які прийшли на це свято, переконалися – учні їх люблять. Бо якби не любили, хіба було б скільки бажаючих вийти на сцену зі своїми вітаннями?!

Один за одним виходили на сцену наші юні таланти, аби через слово, пісню та запальний танок виповістити щиру вдячність усім учителям.

Зворушливий вальс виконали учні 11-А класу, який підготувала Євгенія Цапенко. Це був початок святкового концерту. Ведучі Неля Мазур та Ігор Саєнко мали рацію, коли сказали, що після нього не просто було виходити на сцену і говорити віршовані рядки...

Наші улюбленці, наймолодші учасники концерту, вихованці Ірини Дроздової та Олени Шупер, як завжди, були неперевер-

шеними. Текст-вітання учителям був проникливим, щирим і по-дитячому безпосереднім.

Якщо говорити про цьогорічні «юные дарования», то це, безперечно, талановита скрипалька Юлія Єрмолатій з 10-В, яка разом із високопрофесійним концертмейстером Ларисою Гайдай чуттєво виконала добре всім відому «Мелодію» Мирослава Скорика, і саксофоністка Анна Руднік з математичного 10-Б. Вона мужньо переборола всі негаразди, які виникли за декілька годин до концерту, і впевнено зіграла світовий хіт «Yesterday» Джона Ленона і Пола Маккартні.

Події сьогоднішнього дня знайшли відбиток і в нашому концерті. Вихованій та врівноваженій Ярослав Чабан із 10-В класу зумів авторським віршем «Моя країна неділима» достукатися до серця кожного глядача. Доречним після нього був і виступ 10-Б класу, які проникливо виконали ком-

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

осінніх барвах і духмяних квітах!

позицію «Обійми мене» з репертуару гурту «Океан Ельзи».

Грабовська та Андрій Вицнярський з 11-Г.

Після довгих вагань все ж вирішили об'єднати чарівну Антоніну Задорожну з 10-В та наполегливого піаніста Кирила Чернявського із 11-Б. Улюблену «Адель» вони виконали досить пристойно.

Ризикувала Єлизавета Стоянова із 11-В, коли вирішила заспівати «Ой летіли дикі гуси» легендарної Ніни Матвієнко. Та на концерті вона вклала всю душу, відчула кожне слово (чого, до речі, не було на жодній репетиції), ну а балет у складі Яни Семезенко, Анни Гавриленко та Олександра Ліпко, який їй допомагав, був неперевершений. Цей виступ глядачі дивилися, затамувавши подих, а потім вибухнули бурхливими оплесками.

Вдало вплелися у святкову програму інструменталісти: сопілкарка Оксана

Як завжди, яскраво була представлена хореографія.

Я особисто надзвичайно вдячна Костянтину Сущенку за те, що у нас знову з'явилося «Полум'я життя». Впевнена, що багато наших працівників пам'ятають цю складну, емоційну, запальну хореографічну композицію. Щира вдячність чарівним, витонченим дівчатам 10-А класу та талановитому у всьому Андрію Башинському.

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Гарні хореографічні композиції підготували учні 10-Г та 11-Б класів.

Цього року у 5-9 класах хореографічні композиції підготувала молодий

педагог-хореограф Наталя Ярошенко. Вона зуміла втілити свої творчі думки, тому ми всі мали можливість побачити різноманітні хореографічні композиції, які, звичайно

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

ж, стали прикрасою святкового концерту.

Неперевершеними були і наші гості: ніжна і мила Тетяна Яковенко, солістка академічного театру музики і танцю Кіровоградської обласної філармонії, завдячуючи своєму оксамитовому тембру голосу, вкотре порадувала всіх нас виконанням

пісні про Україну. А високотехнічний зладжений акробатичний балет «Три з полвиною» полонили всіх присутніх. Вони

покидали сцену під гучні оплески і вигуки «Браво!». Це був справжній майстер-клас! Ми щиро їм вдячні!

Завершили програму наш 11-А клас і з оптимізмом (який так їм пасує) вселили нам надію, що «Все буде добре...».

Постійні ведучі Неля Мазур та Ігор Саснко, як завжди, були елегантні, зібрані і високопрофесійні.

Всі глядачі мали змогу почути величні і проникливі слова, а також переглянути красивий відеокліп про вчителів, який завжди викликає шквал позитивних емоцій в учнів, підготовлений фахівцями технічного центру.

Насамкінець свята директор нашого облкомплексу, народний артист України, професор Анатолій Коротков привітав усіх працівників зі святом, сказав щирі, теплі слова на адресу усіх учасників і наголосив, що то є велике щастя – бути вчителем!

Н. Брояковська

Золотава осінь

Господинею до нас прийшла золотава осінь з прохолодними ночами, тихими похмурими ранками, а вдень - лагідним сонечком. Все частіше небо вкривається сірими важкими хмарами, нагадуючи природі, що треба готуватися до холодів. А кожен з нас має надію, що осінь-чарівниця подарує нам ще хоча б один теплий, насичений, яскравими кольорами барвистий день.

Яка красива зараз природа! Кожне деревце, травичка, квіточка милують око небайдужої людини і сповнюють день незабутніми враженнями. У таку пору особливо приємно гуляти чепурними вулицями, розфарбованими в золотаві кольори, бродити в тіні дерев і дивитися на все, що відбувається навколо. Високо в небі помічаємо, як роблять прощальні кола ключі журавлів. Наче ще раз нагадують нам, що прийшла осінь і їм вже холодно в рідних краях. Ось вони туди і відлітають туди де тепло... Ще печально курличуть і ми розуміємо, що вони обіцяють нам повернутися навесні. Лише цвірінь-

кання горобців і стукіт дятла порушують інколи навколишню тишу.

Все це і – ознаки прекрасної пори року, яку оспівують поети і художники.

*Лині осінь нас чарує,
Неповторна, чарівна,
Різні барви нам дарує
І дивує нас вона.
Виглядає так казково
Восени і парк, і гай,
Розмаїттям кольоровим
Прикрашає осінь край!*

Тисак Валентина, 6 клас

День українського козацтва

Щороку 14 жовтня в Україні відзначається День українського козацтва згідно з указом Президента України від 1999 року, «враховуючи історичне значення і заслуги козацтва в утвердженні української державності та його істотний внесок в сучасний процес створення держави».

День українського козацтва — це да-нина всім козакам, які зробили величезний внесок у формування української народності та досягнення Україною своєї незалежності. Саме виникнення козацтва допомогло консолідувати українців в боротьбі проти численних ворогів, які в 15-17 століттях неодноразово намагалися завоювати українські землі. Фундаментом всього українського козацтва була Запорізька

Січ. Це був політичний центр республіки. Гетьмани Запорізької Січі мали великий урядові повноваження. Вони захищали землі і народ від зовнішнього ворога, вели міжнародні переговори від імені народу, вирішували глобальні питання, що стосувалися загального розвитку держави.

Головною характеристикою Запорізької Січі можна назвати, в першу чергу, демократичність. Цим вона випередила Європу на цілі століття. У той час, коли по всій Європі утвердилося різкий поділ суспільства на класи і соціальні верстви, в Запорізькій Січі всі вважалися рівними товаришами, братами з рівними правами і обов'язками для всіх козаків. Тут були два слова, які залучали кожного: свобода і рівність.

Повертаючись у наше сьогодення, можна лише пишатися розумом і «європейськістю» наших славних предків. Вони довели усьому світу, що українці — нація сильна, освічена та здатна боротися за свої права. І зараз славетна козацька минувшина змушує задуматися над висловом: «Козацькому роду нема переводу» та продовжувати мужньо стояти за незалежність та кращу долю нашої країни. Дійсно, історія дає нам повчальні уроки. Тому, можливо, варто і сучасним політикам згадати про два заповітних слова наших пращурів — «свобода» і «рівність», а нам з вами пам'ятати про те, що ми — козацького роду і маємо цим пишатися.

Валента Юлія, 11-А клас

Щедрий місяць жовтень на свята

Пречиста Свята Покрово –

Козаків покровителько!

І наших звичаїв хранителько!

Молюся тобі, Богородице мила,

Щоб славою ти Україну покрила,

Як землю багрянцем дібров,

Щоб ворог її не зборов.

Даруй доброту і любов.

Візьми нас під свій Материнський Покров!

Надія Гумнюк

молилися до Богородиці, щоб вона захищала їх, покривала своїм покровом і виживляла від несподіваної смерті. Саме тому головним храмом у центрі Січі був храм на честь Покрови Пресвятої Богородиці – свято вважалося престольним для козаків. Звідси виник і особливий, притаманний тільки Україні, вид ікони Покрови Пресвятої Богородиці – козацька Покрова. На ній Діва Марія зображена такою, що простирає свій покров, свій омофор над козаками, над гетьманами, над духовенством, які моляться і з надією звертають до неї свої погляди.

Молитви до Пресвятої Богородиці сповнювали українські душі надією на щасливе майбутнє. Тому дуже мені хотілося б, щоб всі громадяни продовжили славні і шляхетні традиції нашого народу, і в цей знаменний день не забули звернутися до неї з молитвою.

Білан Сергій, 5 клас

У жовтні православні християни відмічають світле Свято Покрови. Повна назва свята – День Покрови Пресвятої Богородиці. Це одне з найбільших шанованих Православних свят, в народі його ще називають Третя Пречиста. Цього дня ми з вдячністю і вірою приймаємо заступництво і клопотання за нас перед Богом Пресвятої Діви Марії, згадуємо історичні події далекої Візантійської епохи, з якої походить коріння національного українського свята.

Це свято вшановувалося ще у Київській Русі. Багато храмів було збудовано на його честь. А особливо свято Покрови шанувалося українськими козаками, тому що вони як воїни, що стояли на захисті віри християнської, були постійно в небезпеці. Але покладали свою надію на Бога і

Прийшла Покрова – на дереві голо

14 жовтня – свято Покрови Пресвятої Богородиці або, як кажуть в народі, Святої Покрови. “Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем». В українських селах і досьгодні дотримуються давньої народної традиції справляти весілля після Покрови. Від Покрови і до початку Пилипівки – пора шлюбів. Свято Покрови посідає почесне місце серед пошанованих свят на Україні.

Нам, учням 7-го класу, було цікаво дізнатися про свято Покрови. Виявляється, відзначається воно одночасно і християнами, і рідновірами України, тільки зміст свята, навіть за однакової назви, зовсім різний. Свято Покрови Матері Слави в Колодарі православних рідновірів ознаменовує засинання Природи та вкривання Землі на зиму. Незвичайна популярність та величність свята Покрови пояснюється дуже просто. Корені виникнення свята сягають сивої багатотисячолітньої давнини і пов'язані з космічним станом природи і, відповідно, особливим етапом у житті людини.

Які ж особливості Покрови? Однією з ознак Покрови є те, що вона покриває Землю або листям, або снігом. До Покрови завершувався період сватань і приготування до весіль, який починався після Першої Пречистої. До початку жовтня закінчуються усі найважливіші сільські роботи на Землі (в тому числі сімба озимих) – завершений хліборобський цикл робіт. Зібраний

урожай (достаток) та більш-менш вільний час дають можливість для проведення весіль. Це найбагатіша пора для весільних гулянь, початку вечорниць. Звідси беруть свій початок весільні осінні тижні. Це свято – покровитель весіль, початок сезону на сватання та весілля, які закінчувались за два тижні до Пилипівського посту. Це вже потім під впливом християнства воно оформилося у те, що дівчата, котрі бажали взяти шлюб саме цього року, мали побувати на святі Покрови у церкві і помолитися: “Свята Покрівонько, покрий мені голівоньку”, “Мати-Покрівонько, покрий Матір сиру Землю і мене молоду”, “Свята мати, Покровонько, накрый мою головоньку, хоч ганчіркою, аби не зостатися дівкою”. А на Поділлі дівчата казали: “Свята мати, Покровонько, завинь мою головоньку, чи в шматку чи в онучу – найся дівкою не мучу!” Існувала навіть прикмета: якщо на Покрову сніг – буде багато весіль. Сніг дає привід порівнювати сніговий покрів з весільним покривалом, а оскільки в цей час свідомо призначене і свято Пресвятої Богородиці, то ці порівняння розповсюджуються і на неї.

Відзначили і ми це Велике свято у нашому шкільному колі. Адже ми, сучасне покоління, спадкоємці нації мудрої, багатой духовно і морально.

Учні 7 класу

День міжкультурного діалогу

30 вересня щороку вся Європа відзначає День міжкультурного діалогу. Це дає можливість продемонструвати силу і солідарність, справедливість і добро, привернути увагу до основної місії нашої діяльності - робити світ, в якому ми живемо, кращим. Міжкультурний діалог - відкритий та шанобливий обмін думками на основі взаєморозуміння та поваги між окремими людьми та групами людей, які різняться за етнічними, культурними, релігійними, мовними ознаками, а також за історичним походженням. Діалог діє на всіх рівнях - у межах одного суспільства, між європейськими суспільствами, а також між Європою та рештою світу.

Нині в Європі співіснують понад 70 національних та регіональних мов. У Європейському Союзі, що об'єднує 27 держав, офіційними вважаються 23 мови. Дедалі частіше у ЄС починає лунати думка, що багатомовність - це один із найбільших «активів» сучасної Європи, а кожен європейець має знати принаймні дві іноземні мови, що допоможе у спілкуванні і встановлен-

ні міжкультурного діалогу представників різних країн.

Інтеграція України до Європейського простору освіти передбачає не лише участь наших учнів в європейських освітніх програмах, подорожі української молоді до країн ЄС, вивчення мов держав-членів ЄС тощо. Така інтеграція також передбачає розуміння головних принципів, основних засад, на яких ґрунтувалася і ґрунтується європейська освіта.

В 11-Б класі було проведено годину спілкування «Діалог - це розкіш». Учні класу об'єдналися у групи, кожна з яких мала своє завдання. Старшокласники підготували презентацію, відповідали на питання, а також намалювали плакат на тему: «Рівні у розмаїтті». Обговорили багато питань та визначили як «ще одну сходинокку до вивчення світової культури», «відкриття нового» «можливість для саморозвитку» та «надзвичайний досвід пізнання себе та світу», тому ми сподіваємося, що отримані знання та навички допоможуть у подальшому спілкуванні та налагодженні справді ефективного діалогу між культурами.

Катерина Касіротська, 11-Б клас

Візит до Кіровоградського обласного краєзнавчого музею

Учні 10-А класу відвідали Кіровоградський обласний краєзнавчий музей. Під час екскурсії ми познайомилися з кожною сторінкою історії нашого краю: побачили предмети побуту давніх людей, які жили на теренах Кіровоградщини, насолодилися красою унікальних стель залів музею, побували в реконструйованому кабінеті Володимира Винниченка. Цікаво також, що в залі, присвяченому Великій Вітчизняній війні, ми знайшли фото та нагороди Живогляда Арсенія Гнатовича, який був дідусем нашого однокласника Олександра Чиха. Напевно, приємно усвідомлювати, що твій родич причетний до Великої Перемоги, що про нього пам'ятають і його фото показують тисячам відвідувачам музею.

Та найбільше вражає колекція Олександра Ільїна – людини, яка протягом усього свого життя збирала рідкісні речі, що належали різним епохам. Ільїн з дитинства вмів реставрувати книги, тож, коли він працював у Києво-Печерській лаврі (з 1945 року), йому вдалося врятувати від «невірних», як казав він сам, і перевезти в Кіровоград, у квартиру по вул. Урожайній, безліч раритетних стародруків і рукописів і відре-

ставрувати їх. У себе вдома він зберігав також величезну колекцію давніх ікон, портретів, скульптур, виробів із золота, срібла, порцеляни. Після його смерті у 1993 році більша частина колекції перейшла до краєзнавчого музею, а книги зберігаються у бібліотеці Чижевського.

Ми щасливі, що знайшлися люди (Олександр Ільїн та люди, які попіклувалися про долю колекції після його смерті), які зберегли такі цінні як для історії, так і для культури пам'ятки і донесли їх неушкодженими до наших днів. Дякуємо працівникам музею за те, що ми, сучасна молодь, можемо насолоджуватися перебуванням у місці, яке наповнене стількома дивовижними експонатами!

Романюк Марина, 10-А клас

Миронова Дарина, 11-Г клас

Геній найвищої проби

У вересні країна святкувала 120-ту річницю з дня народження Олександра Петровича Довженка – культової особистості у світовому кіно.

Народився майбутній геній у містечку Сонниці Чернігівської області в родині козака-хлібороба. Він був сьомою дитиною в сім'ї Петра Семеновича та Одарки Єрмолаївни. Із чотирнадцяти дітей у сім'ї вижило лише троє.

У 1928 році на сторінках мистецького часопису «Театр. – Клуб. – Кіно» з'явилася перша офіційна біографія режисера, яка виглядала так:

«Моя автобіографія.

Народився 1894 року, про що жалію й досі. Треба було б народитися 1904 року. Був би тепер аж на десять років молодший.

Батьки неписьменні, хлібороби, середняки.

Учився: народна школа, вища початкова, учительський інститут. Чотири роки вчителювання: фізика, природознавство, гімнастика. Далі університет – природничий факультет півтора роки, три роки в Комерційному інституті, де щосеместра переходив з економічного факультету на технічний та навпаки, аж поки не догадався й не кинув зовсім.

Виганяли поляків з Києва. Брав участь в організації Відділу Наросвіти на Київщині й довгий час був секретарем Колегії та зав.відділом мистецтв.

Одночасно працював за члена Правління Робосу (Київ).

1921 року перевели мене в розпорядження Наркомзаксправу до Харкова. Працював за керівника справами Посольства УСРР у Польщі та за секретаря Консульського відділу в Берліні.

Кинув. Вчився малярства у професора Еккеля.

Вийшов в кінці 1923 року до Харкова. Працював у «Вістях» та по інших журналах як художник.

Ну, а далі - ВУКФУ (Всеукраїнське фотокіноуправління).»

Іще у студентські роки Довженко заявляв про себе як про людину мистецтва, демонструючи при цьому неабиякий талант яскравого просвітителя і культурного діяча: він багато читав, малював, брав участь у виставках. В одному із сіл, неподалік від Глухова, організовував етнографічний хор.

Стрибок від учителя до всесвітньо знаного майстра «Звенигори» – загадка феномена Довженка. «В червні 1926 року я просидів ніч у своїй майстерні, підбив підсумки свого невлаштованого тридцятирічного життя, – згадував Олександр Петрович, – вранці вийшов з дому і більше не повертався. Я вийшов в Одесу і влаштувався на роботу на кінофабрику як режисер». Художній відділ Одеської кіностудії очолював тоді товариш Довженка Юрій Яновський. Немає жодного сумніву, що саме він запросив до Одеси майбутнього митця.

Олександр Довженко заявив про себе як режисер і сценарист у 1926 році комедією «Вася-реформатор», яка, на жаль, була з часом втрачена. Цього ж року з'явився короткометражний фільм митця «Ягідка кохання».

Один за одним виходять фільми Олександра Петровича Довженка: революційно-пригодницький фільм «Сумка дипкур'єра», в якому грає свою єдину за все життя роль кочегара, заявивши про себе як талановитий актор, «Зве-

ЦІКАВО ЗНАТИ

нигора», в якому віртуозно поєднав історію, казково-міфологічну сюжетуку і хроніку громадянської війни, стрічку «Арсенал» за власною кіноповістю.

Але шедевром світового кіно залишиться кінострічка «Земля», яка виводить українське кіномистецтво на міжнародний рівень, і приносить Довженкові заслужену світову славу. «Земля» здобула заслужене визнання. Саме у 1958 року на всесвітній виставці кіномистецтва у Брюсселі найповажніші кінокритики і кінознавці з двадцяти країн до переліку дванадцяти найкращих фільмів світового кіно внесли і Довженкову «Землю». У своєму кіносценарії, як і в його екранній реалізації, Олександр Довженко прагнув до узагальнено-поетичного осмислення найскладніших соціальних процесів, зокрема гострої класової боротьби, яка точилася в ті роки. Суперечності тодішнього життя позначилися і на Довженковій творчості. Це відчутно насамперед у «Землі», де з пафосом і патетикою йдеться про колективізацію, про перетворення земельних клаптиків селян-власників на колективне колгоспне поле.

У 1932 році, до 15-ї річниці жовтневої революції, О. Довженко ставить свою першу звукову стрічку – фільм «Іван». В ній кіномитець змішує публіцистику, кінодокументалістику і художній кінематограф: документальні кадри публіцистичного навантаження органічно вводяться у художню канву кінострічки. Фільм «Іван» зазнає численних несправедливих нападок, його знімають з екрана, а Олександра Довженка звільняють з роботи.

З початком Великої Вітчизняної війни змінюється життя Олександра Петровича Довженка. Він добровольцем іде на фронт захищати рідну землю. Працює в газетах «Красная Армия», «Красная звезда», «Известия». Пише серію оповідань у своїх статтях «До зброї» і «Ворог буде розгромлений». Довженко закликає письменників та інших діячів культури передавати від роду до роду славу предків, множити її: «Живуть в народній думі великі імена Наливайка, Богдана Хмельницького, Богуна, Кривоноса, Трясила, Кармалюка, – і кличуть до бою за свободу, за життя України, за славу».

У жанрово і тематично різнобарвному творчому доробку митця періоду війни на перший план виступає українська проблематика. Будучи від природи надзвичайно вразливим, Олександр Петрович з перших днів війни стає особливо уважним до найскладніших і найтрагічніших моментів воєнної дійсності. Він перший і єдиний у тогочасній літературі робить найрішучіший крок: тема долі українського народу стала домінантною в його творчості періоду війни, що викликає невдоволення критики.

Саме в роки війни проблема збереження історичної пам'яті набуває найширшого, надзвичайно загостреного звучання. В творі «Україна в огні» Олександр Довженко порушує важливі морально-етичні проблеми гуманізму, патріотизму і довіри до людини. Варто схилити голову перед громадянською мужністю митця, який ризикнув першим в українській радянській літературі показати найтрагічніший період Великої Вітчизняної війни – її самий початок, коли радянські війська відступали, а Україна опинилася під тягарем фашистської окупації. Сьогодні ми знаємо, що Сталін у 1943 році заборонив друкувати кіноповість і здійснити екранізацію фільму «Україна в огні». Тоді Довженко зазнав чергових репресій: його позбавили права повернутися на Україну й очолити Київську кіностудію.

Сьогодні іменем Олександра Довженка названо Київську кіностудію, на якій протягом 57 років було відзнято такі шедеври як «Тіні забутих предків», «Білий птах з чорною ознакою», «Камінний хрест», «Пропала грамота» тощо.

«Думай неухильно тільки про велике.

Підніми природу до самого себе, і хай Всесвіт буде відображенням твоєї душі»

Олександр Довженко

Сторінки історії моєї родини

Війна...Скільки вона наробила горя, скільки забрала життів,скільки наших воїнів так і не повернулися до рідного дому у далекому 1945. Не минула війна і нашу родину. Захищати свою Батьківщину пішли чотири моїх прадіда Іконніков Валентин Іванович, Білоус Данило Порфирович, Сокол Пилип Йосипович та Шамшур Олександр Григорович.

На жаль, дідів уже немає серед живих, і про їх минуле я знаю тільки з розповіді моїх близьких родичів.

Іконніков Валентин Іванович був мобілізований до лав Червоної армії вісімнадцятирічним юнаком, і про його військовий шлях я дізналася з листів, які до цього часу зберігаються в сімейному архіві. Пішов із дому мій прадідусь 2 січня 1943 року, а повернувся лише 25 жовтня 1949 року. Свою службу він розпочав

курсантом Архангельського кулеметного училища і вже через кілька місяців був переведений у гвардійський десантний полк. Валентин Іванович у своїх листах змальовує сурові будні солдатської служби, пише про те, що сумує за рідними, переживає за своїх братів, двоє з яких на той час вже були на фронті, пише про свої перші стрибки з парашутом. І в кожному листі немає жодної скарги. Докладно вивчаючи листи (іноді адреси були вимарані військовою цензурою), члени моєї родини дійшли до висновку, що прадідусь був у Білорусії, потім у західній Україні, у Польщі, на Карельському фронті, в Угорщині, у Румунії. З листа, який датовано 21 березня 1945р., я дізналася, що за бойові дії на Карельському фронті прадідусь було нагороджено медаллю «За відвагу». Вранці було урочище нагородження, а в 12 годин почався наступ: «Бій був дуже запеклий, німецька оборона була знищена і ворог почав відступати, але часто обороняючись, переходив в контратаку.» І вже надвечір уламком розривної кулі мого прадіду-

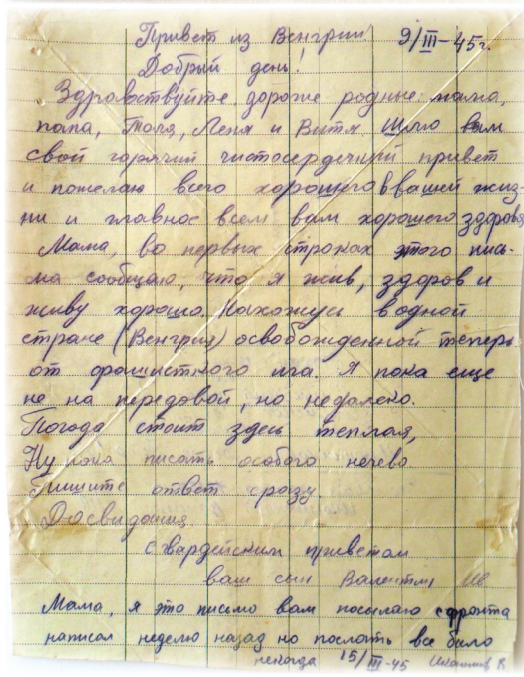
ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ

ся було поранено. «Моя рана швидко загоїть-ся, і я знову піду на передову, щоб знову іти у бій і відплатити ворогу за загиблих товаришів.» Але його поранення було важке, і він пробув у шпиталі невідомого нам міста у Румунії майже три місяці, де і зустрів День Перемоги. 9 травня він написав своїм рідним: «Сегодня весь мир празднует победу над немецким фашизмом. Враг разбит — победа за нами.» У липні 1945 року прадідусь вже продовжував свою службу в Криму, а в жовтні 1946 року його перевели на Чукотку (бухта «Провидение»), де він і закінчив свій військовий шлях. За роки служби він був нагороджений медалями «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною», «За перемогу над Японією», Орденом Вітчизняної війни II ступеня і вже в мирний час отримав нагороди «20 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років» та «40 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років». Перечитуючи листи, які зберігаються у нашому сімейному

архіві, я знову і знову дивуюся стійкості, рішучості, витримці і безмежній вірі мого прадідуся в перемогу над ворогом.

Шамшур Анастасія, 10-В клас

ЩО ТАКЕ ОБДАРОВАНІСТЬ?

Обдарована дитина — це дитина, яка вирізняється яскравими, очевидними, інколи визначними досягненнями або має внутрішні задатки для таких досягнень у певному виді діяльності. Дитяча обдарованість — складне і багатоаспектне явище.

Існує безліч підходів до визначення обдарованості, точок зору на проблему обдарованості. У дошкільному віці виявляється спеціальна обдарованість, ознаками якої є особливі здібності до певного виду діяльності. Як правило, їх класифікують на такі групи:

— математичні здібності (здатність до сприймання, осмислення та зберігання математичної інформації, математична спрямованість розуму — інтерес до чисел і дій з ними, прагнення до математичного пошуку);

— конструктивно-технічні здібності (технічне мислення, яскрава просторова уява, зацікавленість приладами і конструкціями, прагнення їх удосконалювати і створювати нові);

— загальні художні здібності (здатність до різних видів художньо-творчої діяльності: художнє бачення світу, оригінальність сприймання, підвищений інтерес до художньої діяльності, естетична позиція);

— музичні здібності (музично-ритмічне чуття, музична пам'ять, здатність сприймати музику як форму вираження змісту);

— літературні здібності (образність і виразність мовлення, інтерес до художнього вираження думки, емоційність, творча уява, здатність до мовного вираження душевного стану людини);

— здібності до зображувальної діяльності (здатність правильно оцінити форми, пропорції,

положення предметів у просторі, світлотіньова чутливість, здатність відчувати і передавати виразальну функцію кольору, розвинута образна уява і пам'ять).

У шкільному віці добре використовувати Анкету виявлення здібностей обдарованих дітей (за методикою Хаана і Кафа). За її змістом обдарованість має такі види:

I. Виявлення інтелектуальних здібностей обдарованих дітей

II. Виявлення художніх здібностей обдарованих дітей

III. Виявлення музичного таланту обдарованих дітей

IV. Виявлення музичного таланту обдарованих дітей

V. Літературна обдарованість дитини

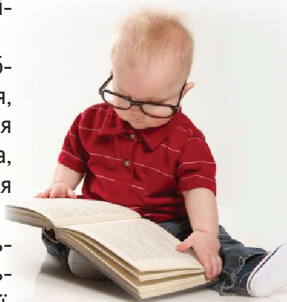
VI. Виявлення артистичного таланту

VII. Виявлення технічних здібностей дітей

VIII. Виявлення здібності до спорту

Практичний психолог провела діагностику учнів 5-10 класів за методикою Хаана і Кафа. Проаналізувавши отримані результати, психолог дійшла висновку, що серед учнів гімназії позначки обдарованості різноманітні. І все ж переважають художньо-інтелектуальні здібності, а технічні майже відсутні.

Обдарованість може розвиватися за сприятливих умов (турбота батьків, увага вчителів, спеціальні засоби навчання тощо). Розвитку творчого потенціалу дитини також сприяють допомога дорослих, багате культурне середовище, послідовна та цілеспрямована індивідуальна програма навчання. Саме на це спрямована робота вчителів нашого комплексу та викладацького складу МАН. Розвивайте свої здібності!

Практичний психолог Якимчук Г.В.

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2013 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.